

Aventures del pobre Medes

Aquesta vegada, no tenim aventura del pobre Medes.

Medes està malalt des de fa prop d'un mes. Els metges no li troben el mal, malgrat que el Dr. Serafí, metge del Seguro, s'hi pren el màxim d'interès, inclús ha fet venir un amic seu, especialista en coses dels nervis i del cap, que ve a ser el mateix; res, no hi veuen res, però Medes és al llit sense ganes d'aixecar-se ni de fer el més mínim esforç. Primer, li receptaren unes pastilles que farien revifar un mort. Al cap de dos o tres tubs, el Dr. Serafí va dir a la mare de Medes: això no li fa absolutament res, igual com si li posessin un pegat al melic. Provarem aquestes altres, que són alemanyes, que han sortit ara fa poc i que són pel decandiment, res, no hi ha res a fer.

Ningú s'ho explica, Medes està mut, no parla, no té ganes de res, està aixafat com si hagués caminat cent quilòmetres a peu. No té gana, prou que la seva mare li fa aquells caldets que a ell tant li agraden, peix bullit, amb aquella salseta que Medes s'hi xupava els dits, res, Medes no té gana, i això que ara el peix que compra la seva mare no és d'aquell congelat: fresc i ben fresc que li costa un ull de la cara. Res, Medes no té gana, Medes no s'aixeca, Medes no s'afaita, porta una barba, que sembla talment l'Ernest del despatx, aquell que des que va anar a Eivissa, va tornar amb unes idees i una barba que semblava tot un altre, els jipis el van trastornar, tots els companys de l'oficina se'n riuen, però l'Ernest no en fa cas.

Medes està espantat, però no ho diu a la seva mare per no entristir-la més. La mare de Medes, quan no està al seu costat al llit, està agenollada da-

vant d'aquella estampa de Santa Rita que tenen al passadís, i a la qual ha posat una llàntia que sempre està encesa. Es passa el dia resant i demanant que torni la salut al seu Medes.

Sort d'aquella veïna que li fa la compra i l'ajuda en les feines de la casa. Medes, des del llit ho veu, pateix i plora, però no pot fer-hi més, no es pot aixecar, té com un pes a les cames, res li fa mal, però de força no en té, només dormiria, només s'estaria al llit, té el cap buit, no sap si pensa o somnia, se li barregen les idees, no sap quan és de dia o de nit. Sort de les campanes del rellotge de la Plaça, que sent des de la seva habitació, que de tant en tant, toquen els quarts i les hores, però no sap quan és del matí o de la nit, perquè la seva mare li té les cortines tirades per mor que la llum no li faci mal a la vista.

Els amics del despatx li porten alguna revista, l'Adela, la telefonista li ha portat un pastellet, embolicat amb aquell paper fi de colors que posen a la pastisseria del carrer gran de Gràcia; tot s'ha quedat damunt de la tauleta de nit sense tocar. L'Adela té en molta estima a Medes, sempre en parla amb el seu promès, l'Eduard, —Medes és el més bon noi que tenim a l'oficina, el més treballador, el més educat, sempre disposat a servir-te, és una llàstima que sempre vagi tan sol...

Però ara Medes és al llit, malalt sense malaltia aparent, sense que el Dr. Serafí, del Seguro, pugui endevinar-li el mal, sense que l'amic del Dr. Serafí, especialista en coses de nervis i del cap, tampoc hi vegi res.

Per això aquesta vegada no tenim aventura del pobre Medes...

Pobre Medes!!

M. V. Tarradellas

Adéu, Charlot!

Ja era hora, no et sembla? Que això d'ésser immortal en vida no està gaire bé! Com a gran còmic que eres, has anat a morir per Nadal, per fer més patètic el teu comiat. Com patètica ha estat la teva vida, per molts homenajes que hagis tingut, i per més que t'hagin admirat... Com patètic era aquell Charlot juvenívol del bastonet, del bombí i de les sabates velles.

Com patètic eres a aquests últims anys, lligat, soldat a la teva cadira, que per no fer res, no podies ni domar mitja dotzena de puces com havies fet vint anys enrera en una pel·lícula.

Ara, per fi, ens has deixat. Ja tens per a tu l'escenari celestial que feia anys que t'esperava. Amb els teus amics, els veritables teus amics tan miserables com tu... Aquells vailets, aquells camarers, aquells botiguers, aquells presidiaris que amb el seu vestit de ratlles corrien i corrien, aquell policia del barri, tan bigotut, que sempre t'empaitava, i, per què no? aquelles noies que t'estimaven una mica.

Adéu, Chalie. Fins Sant Pere, ell tan seriós, haurà rigut en veure't amb aquella fatxa... i m'imagino que més d'un d'aquells sants tan grassonets i rossos que seuen al costat de l'Altíssim, ja hauran trobat en el seu clatell, l'impacte d'algun pastís de nata, mentre el Pare, somrient per sota el nas, posarà una mica d'ordre...

Adéu, Charlot. No ploris, que nosaltres no plorem pas. Pensa que viure és morir una mica cada dia i, per tant, morir és viure eternament.

Aquest Nadal ha nascut una altre estrella i, en els nostres humils pessebres de fang i plàstic, Sant Josep i la Verge somriuen una mica. I és que el Rei ha mort. Visca el Rei!!!

RAMON RIU, Jr.
(Manlleu)

Suministros Cladellas

Venta al mayor de:

DEPORTES - JUGUETERIA

ARTICULOS PLAYA - PESCA SUBMARINA

Crta. San Feliu, s/n.

Tel. 844 83 00

SANTA EULALIA DE RONSANA

Luis Yélamos JARDINERO

Calle Virgen de los Remedios

Casa Yélamos

Teléfono 844 82 42

SANTA EULALIA DE RONSANA

Dirección e información: CASELLAS

Tel. 870 06 89

GRANOLLERS